

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu - Bilang Tatlumpu't Dalawa

Ezekiel Bilang Labintatlo

Jeff Pippenger

2026-10-02

Ang mensaheng babala sa aklat ni Ezekiel ay ang “tanda ng pagkubkob.” Nang magsimula ang pagkubkob, namatay ang asawa ni Ezekiel at inutusan si Ezekiel na huwag magluksa sa kaniyang pagkamatay. Ang kaniyang pagkamatay, kalakip ng hindi niya pagluluksa sa kaniyang pagkamatay, ay sumagisag sa pagkubkob at sa nalalapit na pagkapuksa ng Jerusalem. Ang kaniyang mga ginawa at ang pagkamatay niya ay kumakatawan sa isang tandang babala, na tumutukoy bilang anino sa isang panghinaharap na tandang babala na inilahad ni Jesus, bilang ang “kasuklamsuklam na paninira.”

Kaya nga, kapag inyong makita ang karumal-dumal na paninira, na sinalita ni Daniel na propeta, na nakatayo sa banal na dako, (ang bumabasa, ay pakaunawain). Mateo 24:15.

Nang ilagay ang mga watawat ng Roma sa loob ng mga nasasakupan ng templo, ang mga Kristiyano sa Jerusalem ay kinakailangang tumakas mula sa lunsod. Ang dalawang saksi sa tanda ng pagkawasak ng Jerusalem ay nagbibigay-diin sa kabigatan ng pagkilala sa “tanda” bago dumating ang pagkubkob, at higit pang itinatakda ng inspirasyon na ang dalawang saksing iyon ay mayroong “mas tuwirang pagkakapit” sa mga huling araw. Sa pagsasalita tungkol sa babala ni Cristo hinggil sa pagkawasak ng Jerusalem kaugnay nina Ezekiel at Juan na nasa isang pangitain tungkol sa templo, isinulat ni Sister White:

“Bagaman ang mga hulang ito ay nagkaroon ng bahagyang katuparan sa pagkawasak ng Jerusalem, ang mga ito ay may higit na tuwirang pagkakapit sa mga huling araw.

“Tayo ay nakatayo sa pintuan ng dakila at banal na mga pangyayari. Ang hula ay mabilis na natutupad. Ang Panginoon ay nasa may pintuan. Di-maglalaon ay magbubukas sa harapan natin ang isang yugto na lubhang mahalaga sa lahat ng nabubuhay. Ang mga pagtatalo ng nakaraan ay muling bubuhayin; lilitaw ang mga bagong pagtatalo. Ang mga tagpong magaganap sa ating sanlibutan ay hindi pa man lamang napapanaginipan.” Testimonies, volume 5, 753.

Sa ikaapat na kabanata, si Ezekiel ay inutusang isakilos ang isang talinghaga na nagbibigay-diin sa “tanda ng pagkubkob.” Isinagawa ni Ezekiel ang isang talinghaga nang limang ulit sa kaniyang aklat na tinanggihang makita ng kaniyang mga kapatid. Nagsalita si Ezekiel nang limang ulit sa kaniyang mga kapatid at tumanggi silang makinig. Ang kaniyang mga isinagawang talinghaga at mga pahayag ay naglalarawan ng isang limahang uri ng mga mangmang na dalaga na tumatangging tanggapin ang paglago ng “kaalaman” na kaugnay ng kaniyang mga talinghaga at mga salita. Ang mga salitang iyon at ang mga talinghagang iyon ay tuwirang kaugnay ng pagkawasak ng Jerusalem na may “higit na tuwirang pagkakapit sa mga huling araw.”

Ikaw rin, anak ng tao, kumuha ka ng isang tisa, at ilagay mo iyon sa harap mo, at ilarawan mo roon ang lunsod, samakatuwid baga'y ang Jerusalem: At kukubuin mo iyon, at magtayo ka ng moog laban doon, at magbunton ka ng bunton laban doon; maglagay ka rin ng kampo laban doon, at maglagay ka ng mga pambayo laban doon sa palibot. Bukod dito ay kumuha ka ng isang kalderong bakal, at ilagay mo iyon na pinakadingding na bakal sa pagitan mo at ng lunsod: at iharap mo ang iyong mukha laban doon, at iyon ay makukubkob, at kukubkubin mo iyon. Ito ay magiging tanda sa sambahayan ng Israel.

Humiga ka rin nang patagilid sa iyong kaliwa, at ipataw mo roon ang kasamaan ng sambahayan ng Israel: ayon sa bilang ng mga araw na ikaw ay hihiga roon ay dadalhin mo ang kanilang kasamaan. Sapagkat ipinatong ko sa iyo ang mga taon ng kanilang kasamaan, ayon sa bilang ng mga araw, tatlong daan at siyamnapung araw: gayon mo dadalhin ang kasamaan ng sambahayan ng Israel. At kapag natapos mo na ang mga ito, humiga kang muli sa iyong kanan, at dadalhin mo ang kasamaan ng sambahayan ng Juda sa loob ng apatnapung araw: bawat araw ay itinakda ko sa iyo na katumbas ng isang taon. Kaya iharap mo ang iyong mukha sa pagkubkob sa Jerusalem, at ang iyong bisig ay malalantad, at ikaw ay manghuhula laban doon. At, narito, lalagyan kita ng mga gapos, at hindi ka makababaligtad mula sa isang tabi hanggang sa kabila, hanggang sa matapos mo ang mga araw ng iyong pagkubkob. Ezekiel 4:1–8.

Tanda

Ang salitang “tanda” ay matatagpuan nang siyam na ulit sa aklat ni Ezekiel. Sa kabanata apat, ang pagkubkob sa Jerusalem ang “tanda” sa sambahayan ng Israel. Sa kabanata labindalawa, si Ezekiel ay muling isang “tanda” na nagpapakilala sa pagkubkob at pagkapuksa ng Jerusalem.

Anak ng tao, ikaw ay tumatahan sa gitna ng isang mapanghimagsik na sambahayan, na may mga matang nakakakita, ngunit hindi nakakakita; may mga taingang nakaririnig, ngunit hindi nakaririnig: sapagkat sila ay isang mapanghimagsik na sambahayan. Kaya nga, ikaw, anak ng tao, maghanda ka ng iyong mga kagamitan para sa paglilikas, at lumikas ka sa araw sa kanilang paningin; at ikaw ay lilikas mula sa iyong dako patungo sa ibang dako sa kanilang paningin: marahil sila'y magsasaalang-alang, bagaman sila'y isang mapanghimagsik na sambahayan. At ilalabas mo sa araw ang iyong mga kagamitan sa kanilang paningin, na gaya ng mga kagamitang para sa paglilikas: at ikaw ay lalabas sa kinagabihan sa kanilang paningin, gaya ng mga nagsisilabas tungo sa pagkabihag. Maghukay ka sa pader sa kanilang paningin, at ilabas mo roon. Sa kanilang paningin ay papasanin mo iyon sa iyong balikat, at ilalabas mo sa takipsilim: tatakpan mo ang iyong mukha, upang huwag mong makita ang lupa: sapagkat ikaw ay inilagay ko na pinakatanda sa sambahayan ng Israel. Ezekiel 12:2–6.

Nang makita ng mapanghimagsik na sambahayan ang isinagawang talinghaga, hindi nila nalaman kung ano ang kahulugan nito, kaya hiniling nila kay Ezekiel na ipaliwanag iyon.

Anak ng tao, hindi ba sinabi sa iyo ng sambahayan ng Israel, ng mapanghimagsik na sambahayan, Ano ang iyong ginagawa? Sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios: Ang hulang ito ay ukol sa prinsipeng sa Jerusalem, at sa buong sambahayan ng Israel na nasa gitna nila. Sabihin mo, Ako ang inyong tanda: kung paanong aking ginawa, gayon ang gagawin sa kanila: sila'y aalis at yayaon sa pagkabihag. Ezekiel 12:9–11.

Ang pagkubkob sa Jerusalem ay isang tanda para sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

“Bawat isa sa mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit na hindi para sa kanilang sariling kapanahunan kundi para sa atin, kaya’t ang kanilang pagpopropesiya ay may bisa para sa atin. ‘Ang lahat ngang mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa: at nasulat ang mga ito bilang babala sa atin, na dinatnan ng mga wakas ng sanglibutan.’ 1 Corinto 10:11. ‘Hindi sa kanilang sarili, kundi sa atin sila naglingkod sa mga bagay na ngayo’y ipinahayag sa inyo ng mga nangaral ng ebanghelyo sa inyo sa pamamagitan ng Espiritu Santo na isinugo mula sa langit; na ang mga bagay na ito ay pinagnanasahang tunghayan ng mga anghel.’ 1 Pedro 1:12....”

“Tinipon at pinag-isa ng Biblia ang mga kayamanan nito para sa huling salinlahing ito. Ang lahat ng dakilang pangyayari at maringal na mga pakikipag-ugnayan ng kasaysayan ng Lumang Tipan ay naulit na, at patuloy na nauulit, sa iglesia sa mga huling araw na ito.”
Selected Messages, book 3, 338, 339.

Sa Araw Ding Ito

Si Ezekiel, sa isinagawang talinghaga ng “pagkubkob at pagkawasak ng Jerusalem,” ay isang tanda para sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

At muli, nang ikasiyam na taon, nang ikasampung buwan, nang ikasampung araw ng buwan, ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, isulat mo sa iyo ang pangalan ng araw, ng araw ngang ito: sa araw ngang ito ay sinalakay ng hari ng Babilonia ang Jerusalem.

At magpahayag ka ng isang talinghaga sa mapanghimagsik na sambahayan, at sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios; Isalang mo ang isang palayok, isalang mo nga, at buhusan mo rin ng tubig sa loob: Tipunin mo sa loob niya ang mga putol nito, samakatuwid бага’y bawat mabuting putol, ang hita, at ang balik; punuin mo ng mga piling buto. Kunin mo ang pinakamabuti sa kawan, at magbunton ka rin ng mga buto sa ilalim nito, at pakuluing mainam, at pakuluan nila ang mga buto nito sa loob niyaon. Kaya’t ganito ang sabi ng Panginoong Dios; Sa aba ng bayang mabagsik sa dugo, sa palayok na kinaroroonan ng kaniyang kalawang, at ang kaniyang kalawang ay hindi naalis sa kaniya! Ilabas mo siya ng putol-putol; huwag lagyan ng sapalaran tungkol sa kaniya. Sapagka’t ang kaniyang dugo ay nasa gitna niya; inilagay niya iyon sa taluktok ng isang malaking bato; hindi niya ibinuhos sa lupa, upang tabunan ng alabok; Upang pasiklabin ang kapusukan, upang maghiganti; inilagay ko ang kaniyang dugo sa taluktok ng isang malaking bato, upang iyon ay huwag matabunan.

Kaya’t ganito ang sabi ng Panginoong Dios: Sa aba ng bayang-dugo! Aking palalakihin pa nga ang bunton para sa apoy. Magbunton ka ng kahoy, sindihan mo ang apoy, lutuin mong lubos ang laman, timplahan mo itong mainam, at hayaang masunog ang mga buto. Pagkatapos ay ilagay mo itong walang laman sa ibabaw ng mga бага nito, upang ang tanso nito ay uminit at magningas, at upang ang karumihan nito ay matunaw sa loob nito, upang ang kalawang nito ay malipol. Pinagod niya ang kaniyang sarili sa mga kasinungalingan, at ang kaniyang makapal na kalawang ay hindi naalis sa kaniya: ang kaniyang kalawang ay mapapasa apoy. Sa iyong

karumihan ay may kahalayan: sapagka't nilinis kita, at ikaw ay hindi nalinis, hindi ka na muling malilinis pa sa iyong karumihan, hanggang sa aking maipatahan sa iyo ang aking poot. Akong Panginoon ay nagsalita: mangyayari nga, at aking gagawin; hindi ako uurong, ni manghihinayang man, ni magsisisi man; ayon sa iyong mga lakad, at ayon sa iyong mga gawa, hahatulan ka nila, sabi ng Panginoong Dios.

At ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, narito, aking aalisin sa iyo sa isang hampas ang nasa ng iyong mga mata: gayunma'y ikaw ay huwag managhoy ni tumangis man, ni lumuha man. Magpigil ka sa pagdaing, huwag kang magluksa dahil sa patay, itali mo sa iyo ang putong sa iyong ulo, at isuot mo ang iyong mga panyapak sa iyong mga paa, at huwag mong takpan ang iyong mga labi, at huwag mong kainin ang tinapay ng mga tao. Sa gayo'y nagsalita ako sa bayan nang kinaumagahan: at nang kinagabihan ay namatay ang aking asawa; at ginawa ko nang kinaumagahan ang gaya ng iniutos sa akin. At sinabi sa akin ng bayan, Hindi mo ba sasabihin sa amin kung ano ang kahulugan sa amin ng mga bagay na ito, na iyong ginagawa?

At ako'y sumagot sa kanila, Ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Salitain mo sa sambahayan ng Israel, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios; Narito, aking dudumhan ang aking santuario, ang karilagan ng inyong kalakasan, ang kinawiwilihan ng inyong mga mata, at yaong kinahahabagan ng inyong kaluluwa; at ang inyong mga lalake at ang inyong mga babae na inyong iniwan ay mangabubuwal sa pamamagitan ng tabak. At inyong gagawin ang gaya ng aking ginawa: hindi ninyo tatakpan ang inyong mga labi, ni kakain man ng tinapay ng mga tao. At ang inyong mga putong ay mapapasa inyong mga ulo, at ang inyong mga panyapak ay mapapasa inyong mga paa: hindi kayo magsisitangis ni iiyak man; kundi mangangayayat kayo dahil sa inyong mga kasamaan, at mananaghoy ang bawa't isa sa kaniyang kapatid. Sa ganito si Ezekiel ay magiging tanda sa inyo: ayon sa lahat ng kaniyang ginawa ay gayon ang inyong gagawin: at pagka ito'y dumating, ay inyong malalaman na ako ang Panginoong Dios. Ezekiel 24:1–24.

Si Ezekiel ay isang tanda na tumutukoy sa pasimulang pagkubkob at sa pangwakas na pagwasak sa Jerusalem, at pagkatapos nito, sa pagkabihag ng mga kaanib ng iglesiang Laodicean Seventh-day Adventist.

“Nang tumingin si Cristo mula sa tuktok ng Bundok ng mga Olibo, nakita Niya ang ganitong kalagayan na umiiral sa bawat iglesya. Ang mga babala ay dumarating sa lahat ng sumusunod sa mga yapak ng mga tao ng Jerusalem, na tumanggap ng gayon kadakilang liwanag. Ang bayang ito ay nakalagay sa harap natin bilang isang babala. Sa pagtatakwil sa mga babala ng Diyos sa ating kapanahunang ito, inuulit ng mga tao ang kasalanan ng Jerusalem. Nakikita ng Panginoon ang hindi nakikita at hindi makikita ng taong kinakasangkapan—ang kahihinatnan ng lahat ng mga panukalang pantao sa Battle Creek. Ginawa na Niya ang lahat ng magagawa ng isang Diyos. Nagpasinag Siya ng liwanag sa harap ng mga mata ng mga tao, upang ang kanilang mga kasalanan ay huwag umabot sa hangganang hindi na madarama ang pagsisisi. Ngunit sa pamamagitan ng mahabang proseso ng paglayo mula sa mga alituntuning matuwid at makatarungan, inilagay ng mga tao ang kanilang sarili sa kalagayang hindi na nakikilala ang liwanag at katotohanan, katarungan at kaawaan. Ang landasing ito ay naging bahagi na ng

kanilang mismong likas.” Testimonies, volume 8, 68.

Dalawang Saksi ng Alpha at Omega

Si Ezekiel ay makahimalang ginawang pipi, at ipinaalam sa kaniya na kapag bumagsak ang Jerusalem, siya ay muling makapagsasalita, at na siya nga’y magiging isang “tanda.” Ang hindi pagluluksa ni Ezekiel sa pagkamatay ng kaniyang asawa ang nagmarka sa tandang alpha sa pasimula ng pagkubkob, at ang pagbubukas ng bibig ni Ezekiel nang bumagsak ang Jerusalem ang tandang omega. Ang pagkubkob hanggang sa pagkapuksa ay minarkahan ng isang tanda sa pasimula at sa wakas. Sa loob ng gayunding paglalarawan, ang ikalawang saksi sa isang tandang alpha at omega ay inihahayag sa pagkamatay ng “nasa ng mga mata ni Ezekiel” bilang alpha, at ang pagkamatay ng “nasa ng mga mata” ng bayan ang tandang omega ng panahong iyon. Ang yugto ng isa at kalahating taon ay nagtataglay ng dalawang saksi ng isang alpha at isang omega. Ang pagkamatay ng asawa ni Ezekiel ay kumatawan sa pagkabihag at pagyurak sa hukbo, at ang kamatayang omega ng Jerusalem ay kumatawan sa pagyurak sa santuwaryo.

Sa gayon si Ezekiel ay magiging isang tanda sa inyo: ayon sa lahat ng kaniyang ginawa ay gayon ang inyong gagawin: at kapag ito’y dumating, inyong malalaman na ako ang Panginoong Dios. Gayon din naman, ikaw, anak ng tao, hindi бага sa araw na kunin ko sa kanila ang kanilang kalakasan, ang kagalakan ng kanilang kaluwalhatian, ang minimithi ng kanilang mga mata, at yaong pinagtutuonan ng kanilang pagiisip, ang kanilang mga anak na lalake at ang kanilang mga anak na babae, Na siyang makatakas sa araw na yaon ay paroroon sa iyo, upang iparinig sa iyong mga tainga? Sa araw na yaon ay mabubuka ang iyong bibig sa kaniya na nakatakas, at ikaw ay magsasalita, at hindi ka na magiging pipi pa: at ikaw ay magiging isang tanda sa kanila; at kanilang malalaman na ako ang Panginoon. Ezekiel 24:24–27.

Anim na Kamatayan

Ang pagkamatay ng asawa ni Ezekiel ay nagmamarka sa pasimula ng pagkubkob at ng kamatayan ng Jerusalem, na sa makahulang diwa ay kasintahang babae ni Cristo, at inilalarawan nito ang nalalapit na batas ng Linggo, na pinangungunahan ng isang yugto na kinakatawan ng pagkubkob. Ang yugto ng pagkubkob at ang pagkawasak ay dalawang magkahiwalay, bagaman tuwirang magkaugnay, na mga waymark. Ang pagkubkob ay isang yugto ng panahon, at ang pagkawasak ay isang punto sa panahon. Ang pagkawasak ay ang batas ng Linggo na pinangungunahan ng yugto ng pagbuo ng larawan ng hayop. Ang yugto ng larawan ng hayop ay nagwawakas sa tatak ng hayop. Nang tukuyin ni Jesus ang tanda ng pagkawasak ng Jerusalem sa Mateo beinte-kuwatro, tinukoy rin Niya ang mga araw ni Noe.

Ngunit kung paano ang mga araw ni Noe, gayon din naman ang pagparito ng Anak ng tao. Sapagkat kung paanong sa mga araw bago ang baha ay nagsisikain at nagsisiinom ang mga tao, nangag-aasawa at pinag-aasawa, hanggang sa araw na pumasok si Noe sa daong, At hindi nila nalaman hanggang sa dumating ang baha, at silang lahat ay tinangay; gayon din naman ang pagparito ng Anak ng tao. Mateo 24:37–39.

Noong mga araw ni Noe, ang pinto ng panahon ng biyaya ay isinara, sa gayon ay inilalarawan ang nalalapit na batas ukol sa Linggo, na inilarawan din ng pagsasara ng pinto noong Oktubre 22, 1844. Ang yugto mula sa pulong-kampo sa Exeter noong Agosto 12–17, 1844, ay kumakatawan sa isang propetikong yugto na umaakay sa pagsasara ng pinto.

Noong mga araw ni Noe, kinatawan ni Noe ang ikatlong anghel, at ang ikatlong anghel ay dumating sa saradong pinto noong Oktubre 22, 1844. Noong mga araw ni Noe, na ayon kay Jesus ay magiging gaya ng “pagparito ng Anak ng tao,” ang tatlong anghel ng Apocalipsis 14 ay umakay tungo sa saradong pinto. Kinatawan ni William Miller ang mensahe ng unang anghel, at siya ay tinipuhan ni Enoc noong mga araw ni Noe. Tinutukoy ni Judas ang mensahe ni Enoc bilang kaagapay ng mensahe ni Miller.

At si Enoc din naman, na ikapito mula kay Adan, ay nagpahayag ng hula tungkol sa kanila, na nagsasabi, Narito, ang Panginoon ay dumarating na kasama ang laksa-laksang kaniyang mga banal, upang isagawa ang paghuhukom sa lahat, at upang hatulan ang lahat ng mga tampalasan sa gitna nila dahil sa lahat ng kanilang mga gawang tampalasan na kanilang ginawang may katampalasan, at dahil sa lahat ng kanilang mabibigat na pananalita na sinalita ng mga tampalasan ng makasalanan laban sa kaniya. Judas 1:14, 15.

Ang mensahe ni Miller tungkol sa unang anghel ay naghayag ng “paghuhukom” gaya ng inilarawan bilang sagisag sa mensahe ni Enoch. Ang pasimula ni Enoch ay tinatakan bilang ang “ikapito mula kay Adan.” Ang mensahe ni Miller ay nagsimula at nagtapos sa pagdating ng “pitong panahon” laban sa hilagang kaharian, at pagkalipas ng apatnapu’t anim na taon ay dumating ang ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, nang matupad ang “pitong panahon” laban sa timog na kaharian. Kapuwa sina Enoch at Miller, na mga mensahero ng oras ng paghuhukom, ay nagsimula na ang bilang na pito ay natukoy. Ang panahong nagsimula kay Enoch, ang ikapito, ay nagtapos sa pitong araw na ang mga hayop ay pumasok sa daong hanggang sa ang pinto ay mahimalang isinara. Si Jesus ay laging inilalarawan ang wakas sa pamamagitan ng pasimula.

Si Enoc ay nagkaanak kay Matusalem, na siya namang nagkaanak kay Lamec. Sina Lamec at Matusalem ay kumakatawan sa mensahe ng ikalawang anghel at gayundin sa mensahe ng sigaw sa hatinggabi. Ang sigaw sa hatinggabi ay umusad hanggang sa saradong pinto, at sa gayon ay kinakatawanan ni Matusalem na namatay sa taon ng baha. Kinakatawanan ni Lamec ang mensahe ng ikalawang anghel, at namatay si Lamec limang taon bago ang baha. Ang limang taon mula sa pagkamatay ni Lamec hanggang sa pagkamatay ni Matusalem nang magsara ang pinto, ay tumukoy sa pagkamatay ng asawa ni Ezekiel na nagmarka sa pasimula ng panahong nagbunga sa pagkamatay ng kasintahang-babae ni Cristo na kinakatawanan ni Matusalem.

Si Enoc ay kumakatawan sa unang anghel na dumating noong 1798, si Lamec ay kumakatawan sa ikalawang anghel na dumating noong Abril 19, 1844, at si Metusela ay kumakatawan sa sigaw sa hatinggabi mula sa Exeter hanggang sa pagsasara ng pinto noong Oktubre 22, 1844, na sinagisagan ni Noe. Ang limang taon mula sa pagkamatay ni Lamec hanggang sa pagkamatay ni Metusela ay kumakatawan sa isa’t kalahating taon mula 587 BC hanggang 586 BC. Ang limang taong iyon mula kay Lamec hanggang kay Metusela ay kumakatawan sa limang taon mula 1448 hanggang

1453.

Noong Oktubre 31, 1448, namatay si John Palaiologos, at ang kaniyang kapatid na si Constantine na ikalabing-isa (ang huling Constantine) ay humingi ng pahintulot sa kapangyarihang Islamikong Turko upang umakyat sa trono ng silangang Roma. Ang kaniyang pagpapasakop noong Hulyo 27, 1299, ay tumupad sa ikalawang isang daan at limampung taon ng Apocalipsis siyam na inilahad sa talata sampu. Limang taon pagkamatay ni John Palaiologos, ang kaniyang kapatid na si Constantine na ikalabing-isa ay namatay sa ibabaw ng mga pader ng Constantinople habang sinasakop ni Mehmed II ang imperyong Byzantine ng silangang Roma. Ang Mehmed ay ang Turkong anyo ng Mohammed, kaya ang pagkamatay ng unang Mohammed noong 632, na siyang nagpasimula sa unang propesiya ng isang daan at limampung taon ng Apocalipsis siyam, (na matatagpuan sa talata lima), at nagtapos sa pagkamatay ng huling Constantine sa kamay ni 'Mohammed na ikalawa' makalipas ang walong daan at dalawampu't isang taon. Limang taon bago ang kaniyang kamatayan ay inihula ni Mohammed ang pagbagsak ng Roma, at ito ay naisakatuparan ng Turkong nagngangalang Mohammed na ikalawa.

Si Constantino, ang huli, ang ikalabing-isa, ay namatay sa labanan sa Constantinople, sa gayon ay tinutukoy ang limang taon mula sa pagkamatay ng kaniyang kapatid na si Juan hanggang sa kaniyang kamatayan. Ang limang taóng iyon ay inilarawan ng limang taon mula sa pagkamatay ni Lamech, ang anak, hanggang sa pagkamatay ni Matusalem, ang ama, pagkalipas ng limang taon nang maisara ang pintuan sa ibabaw ng daong. Kaya, ang pagkamatay ng asawa ni Ezekiel ay inilarawan ng pagkamatay ni Lamech, at magkasama silang nagbibigay ng patotoo sa pagkamatay ni Juan Palaiologos noong 1448. Ang sumunod na pagkamatay ni Matusalem ay tumutugma sa pagkamatay ng kasintahang-babae ni Cristo at sa pagkawasak ng Jerusalem noong 586 BC, at magkasama silang tumutugma sa pagkamatay ni Constantino na ikalabing-isa.

Ang tatlong saksi ng isang makahulang yugto na nagsisimula at nagtatapos sa pamamagitan ng isang kamatayan ay naglalarawan ng yugto ng pagbuo ng larawan ng halimaw na nagtatapos sa tatak ng halimaw, at ito ay kaayon ng pagpapahayag ng sigaw sa hatinggabi sa kasaysayang Millerita at ng pagbuo ng larawan ng halimaw na nagtatapos sa tatak ng halimaw sa ating kasalukuyang kasaysayan. Kapag ang tatak ng halimaw ay naganap sa malapit nang dumating na batas ukol sa Linggo, ang makahulang "pagsasalita" ay dumarating alinsunod sa kakayahan ni Ezekiel na "magsalita" ayon sa sarili niyang kalooban nang mawasak ang Jerusalem.

Pagsasalita

Sa batas ukol sa Linggo, na itinatanghal ng pagkawasak ng Jerusalem bilang anyo nito, ang propetikong pagsasalita ng Estados Unidos ay natatatakan sapagkat ang huwad na propeta ay nagsasalita na gaya ng isang dragon.

At nakita ko ang isa pang hayop na umaahon mula sa lupa; at siya'y may dalawang sungay na tulad ng sa isang kordero, at nagsalita siyang gaya ng isang dragon. Apocalipsis 13:11.

Sa batas ng Linggo, hinampas ni Balaam ang kaniyang asna sa ikatlong pagkakataon, at nang magkagayo'y nagsalita ang asna.

At binuksan ng Panginoon ang bibig ng asna, at sinabi niya kay Balaam, Ano ang nagawa ko sa iyo, na ako'y pinalo mo nang makaitlong ulit? At sinabi ni Balaam sa asna, Sapagkat ako'y iyong tinuya: kung mayroon lamang akong tabak sa aking kamay, ngayo'y papatayin na sana kita. At sinabi ng asna kay Balaam, Hindi ba ako ang iyong asna, na iyong sinasakyan mula nang ako'y mapasaiyo hanggang sa araw na ito? Nakagawian ko na ba kailanman na gawin ito sa iyo? At sinabi niya, Hindi. Mga Bilang 22:28–30.

Ang bulaang propeta ay nagsasalita sa kautusan ng Linggo, at ang Islam ay nagsasalita rin sa kautusan ng Linggo. Kapuwa sila, ayon sa hula, ay mga bulaang propeta. Sa kautusan ng Linggo, ang “pangitain” ni Habakkuk na nagluwat ay nagsasalita.

Sapagkat ang pangitain ay ukol pa sa takdang panahon, ngunit sa wakas ito'y magsasalita, at hindi magsisinungaling: bagaman ito'y magluwat, hintayin mo ito; sapagkat ito'y tiyak na darating, hindi ito magtatagal. Habakuk 2:3.

Si Habakuk ang tunay na propeta na nagsasalita bilang kabaligtaran ng mga huwad na propeta. Ang “pangitain” ni Habakuk ay nagsasalita sa pamamagitan ng bibig ng dating piping si Ezekiel, na ang bibig ay saka binuksan. Ang pangako na maging bibig ng Diyos ay ibinigay kay Jeremias.

Bakit walang katapusan ang aking sakit, at ang aking sugat ay di-magaling, na tumatangging mapagaling? Ikaw ba ay magiging lubos na gaya ng isang sinungaling sa akin, at gaya ng mga tubig na nabibigo? Kaya nga, ganito ang sabi ng Panginoon, Kung ikaw ay manunumbalik, ay aking ibabalik kang muli, at ikaw ay tatayo sa harap ko: at kung iyong ihihiwalay ang mahalaga mula sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng aking bibig: sila'y manunumbalik sa iyo; ngunit huwag kang manumbalik sa kanila. Jeremias 15:18, 19.

Sa batas ng Linggo, natapos ang siyam na buwang pagkapipi ni Zacarias nang siya'y magsalita at magpatibay na ang pangalan ng kaniyang anak ay dapat Juan. Si Zacarias ay kumatawan sa pamunuan na hindi sumasampalataya sa salita ng ikatlong anghel, at si Juan ay kumatawan sa kilusang Elias, ang iglesiang maghahanda ng daan para sa Ikalawang Pagparito ni Cristo.

At sinabi ni Zacarias sa anghel, Sa ano ko ito makikilala? sapagkat ako'y matanda na, at ang aking asawa ay may sapat nang katandaan. At sumagot ang anghel at sinabi sa kaniya, Ako si Gabriel, na tumatayo sa harapan ng Dios; at ako'y sinugo upang magsalita sa iyo, at ipahayag sa iyo ang mga masayang balitang ito. At, narito, ikaw ay mapipipi, at hindi makapagsasalita, hanggang sa araw na mangyari ang mga bagay na ito, sapagkat hindi mo pinaniwalaan ang aking mga salita, na matutupad sa kanilang kapanahunan.

At hinihintay ng bayan si Zacarias, at nangagtaka sila na siya'y nagluluwat sa templo. At nang siya'y lumabas, ay hindi siya makapagsalita sa kanila: at kanilang napagunawa na siya'y nakakita ng isang pangitain sa loob ng templo: sapagka't siya'y nagsenyas sa kanila, at nanatiling pipi. Lucas 1:18–22.

Si Zacarias ay kabilang sa ikawalong pangkat ng mga saserdote.

Noong mga araw ni Herodes, na hari ng Judea, ay may isang saserdoteng nagngangalang Zacarias, na kabilang sa pulutong ni Abias: at ang kaniyang asawa ay mula sa mga anak na

babae ni Aaron, at ang kaniyang pangalan ay Elisabet. At sila'y kapuwa matuwid sa harap ng Dios, na lumalakad nang walang kapintasan sa lahat ng mga utos at mga palatuntunan ng Panginoon. At sila'y walang anak, sapagka't baog si Elisabet, at sila'y kapuwa totoong may katandaan na. At nangyari, na samantalang ginaganap niya ang tungkulin ng saserdote sa harap ng Dios ayon sa pagkakasunud-sunod ng kaniyang pulutong, Ayon sa kaugalian ng paglilingkod ng saserdote, siya'y napiling magsunog ng kamangyan nang siya'y pumasok sa templo ng Panginoon. At ang buong karamihan ng bayan ay nananalangin sa labas nang oras ng pagsusunog ng kamangyan. Lucas 1:5–10.

Lahat ng mga propeta ay kumakatawan sa mga huling araw, at si Zacarias ay pumasok sa templo, gaya rin ni Ezekiel. Siya ay mula sa ikawalong pangkat ng mga saserdote, na nagmamarka ng sagisag ng walong kaluluwa sa daong ni Noe na lumipat mula sa lumang sanlibutan tungo sa bago. Kapuwa siya at ang kaniyang asawa ay walang kapintasan, ngunit pag-aalinlanganan ni Zacarias ang mga salita ni Gabriel. Ang kilusang Millerita ay nagsimula bilang mga taga-Filadelfia (walang kapintasan) ngunit lumipat tungo sa mga taga-Laodicea noong 1856. Sa mga huling araw, ang mensahe ng anghel ay ang mensahe ng ikatlong anghel, at ang mensahe ni Gabriel kay Zacarias ay kumakatawan sa mensahe ng ikatlong anghel at gayundin sa mensahe ni Elias, gaya ng kinakatawanan ni Juan na Tagapagbautismo.

At napakita sa kaniya ang isang anghel ng Panginoon na nakatayo sa dakong kanan ng dambana ng kamangyan. At nang makita siya ni Zacarias, siya'y nabagabag, at dinatnan siya ng takot. Datapuwa't sinabi sa kaniya ng anghel, Huwag kang matakot, Zacarias: sapagka't dininig ang iyong panalangin; at ang asawa mong si Elisabet ay manganganak sa iyo ng isang lalake, at tatawagin mo ang kaniyang pangalan na Juan. At ikaw ay magkakaroon ng kagalakan at kasayahan; at marami ang magagalak sa kaniyang kapanganakan. Sapagka't siya'y magiging dakila sa paningin ng Panginoon, at hindi iinom ng alak o matapang na inumin man; at siya'y mapupuspos ng Espiritu Santo, mula pa sa tiyan ng kaniyang ina. At marami sa mga anak ni Israel ay papagbabaliking-loob niya sa Panginoon nilang Dios. At siya'y mangunguna sa harap niyaon sa espiritu at kapangyarihan ni Elias, upang papagbaliking-loobin ang mga puso ng mga ama sa mga anak, at ang mga masuwayin sa karunungan ng mga matuwid; upang ipaghanda ang Panginoon ng isang bayang nahahanda. At sinabi ni Zacarias sa anghel, Sa ano ko malalaman ito? sapagka't ako'y matanda nang lalaki, at ang aking asawa ay lubhang may kagulangan na. At pagsagot ng anghel ay sinabi sa kaniya, Ako'y si Gabriel, na nakatayo sa harapan ng Dios; at ako'y sinugo upang magsalita sa iyo, at magbalita sa iyo ng mga bagay na ito. Lucas 1:11–19.

Nagduda si Zacarias na matutupad ang mensahe ng Elias na darating.

Narito, aking susuguin sa inyo si Elias na propeta bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: At kaniyang ibalik ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama, baka ako'y pumarito at sumpain ang lupa. Malakias 4:5, 6.

Si Sister White, sa konteksto ng pagtatatak sa Ezekiel kabanata siyam, ay tinutukoy kung bakit ang pamunuan ng iglesiang Laodiceanong Seventh-day Adventist ay inilarawan sa pamamagitan ng kawalan ng pananampalataya ni Zacarias.

“Ang uring hindi nakadarama ng dalamhati dahil sa kanilang sariling espirituwal na pagkahulog, ni tumatangis man dahil sa mga kasalanan ng iba, ay maiiwang walang tatak ng Diyos. Inaatasan ng Panginoon ang Kaniyang mga sugo, ang mga lalaking may mga sandata ng pagpatay sa kanilang mga kamay: ‘Magsiyaon kayong kasunod niya sa buong lungsod, at sumakit kayo: huwag magpatawad ang inyong mata, ni magkaroon man kayo ng habag: lubos ninyong patayin ang matanda at ang bata, kapuwa ang mga dalaga, at maliliit na bata, at mga babae: nguni’t huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at magsimula kayo sa Aking santuario. Nang magkagayo’y nagpasimula sila sa matatandang lalaking nangasa harap ng bahay.’”

“Dito natin nakikita na ang iglesia—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang dumanas ng hagupit ng poot ng Diyos. Ang matatandang lalaki, yaong mga binigyan ng Diyos ng dakilang liwanag at tumayong mga tagapagbantay ng espirituwal na kapakanan ng bayan, ay nagtaksil sa kanilang ipinagkatiwala. Kinuha nila ang paninindigang hindi na natin kailangang umasa sa mga himala at sa hayag na pagpapahayag ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga unang araw. Nagbago na ang mga panahon. Ang mga salitang ito ang nagpapatibay sa kanilang kawalan ng pananampalataya, at kanilang sinasabi: Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa man Siya ng masama. Siya ay lubhang mahabagin upang dalawin ang Kaniyang bayan sa paghatol. Sa gayon, ‘Kapayapaan at katiwasayan’ ang sigaw ng mga taong hindi na muling itataas ang kanilang tinig na gaya ng trumpeta upang ipakilala sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ito na ayaw tumahol ang siyang makararanas ng matuwid na paghihiganti ng isang napipighating Diyos. Ang mga lalaki, mga dalaga, at maliliit na bata ay pawang mamamatay na magkakasama.” Testimonies, volume 5, 211.

Nag-alinlangan si Zacarias sa mensahe ng ikatlong anghel, na siyang mensahe ni Elias na inuulit ang kasaysayan ni Juan Bautista gayundin ang kasaysayan ni William Miller.

Limang Buwan

Itinago ni Elisabet ang kaniyang pagdadalang-tao sa loob ng limang buwan.

At pagkatapos ng mga araw na yaon ay nagdalang-tao ang kaniyang asawang si Elisabeth, at nagkubli sa loob ng limang buwan, na sinasabi, Ganito ang ginawa sa akin ng Panginoon nang mga araw na lingapin niya ako, upang alisin ang aking kadustaan sa gitna ng mga tao. At nang ikaanim na buwan ay sinugo ng Diyos ang anghel na si Gabriel sa isang lungsod ng Galilea, na ang pangalan ay Nazaret. Lucas 1:24–26.

Si Zacarias ay kabilang sa ikawalong pangkat ng mga saserdote, na umaayon sa pagtutuli sa kaniyang anak na si Juan sa ikawalong araw, kung kailan muling makapagsasalita si Zacarias. Siya at ang kaniyang anak na si Juan ay kumakatawan sa walong kaluluwang nasa daong ni Noe, na itinago mula sa kamatayang idinulot ng mga tubig ng baha sa loob ng limang buwan, o isang daan at limampung araw. Ang isang daan at limampung araw ng pagdadalang-tao at ng mga tubig ng baha ay umaayon sa dalawang yugto ng tig-lilimang buwan sa Pahayag 9.

Si Zacarias at ang kaniyang anak na si Juan ay kumakatawan din sa panahong ang ikapitong iglesia ng Laodicea ay lumilipat tungo sa ikawalong iglesia ng Filadelfia. Mula sa paglilingkod ni Zacarias sa ikawalong pangkat hanggang sa pagtutuli sa kaniyang anak na si Juan sa ikawalong araw ay kumakatawan sa isang propetikong yugto, na doo'y ang bilang na walo ang nagpapakilala sa pasimula at sa wakas. Sa loob ng propetikong yugtong iyon ay may isang limang-buwang panahon na kumakatawan sa isang panahon ng pagtatago.

Ang “pagsasalita” ng hula ay tumutukoy sa nalalapit na batas ukol sa Linggo, kaya si Zacarias ay nagsasalita sa panahon ng batas ukol sa Linggo, kapag ang kaniyang anak ay natatakan, gaya ng inilalarawan ng gawa ng pagtutuli. Sa kasaysayang iyon, bago ang batas ukol sa Linggo nang magsalita si Zacarias, sa katapusan ng limang buwan, sa ikaanim na buwan ay dinalaw ni Maria si Elisabet at pinahiran ng Banal na Espiritu si Elisabet, na bilang isang babae ay kumakatawan sa pagpapahid sa iglesia ng Diyos apat na buwan bago ang nalalapit na batas ukol sa Linggo.

At si Maria ay nagbangon nang mga araw na yaon, at nagmadaling nagtungo sa lupaing maburo, sa isang bayan ng Juda; At pumasok sa bahay ni Zacarias, at binati si Elisabet. At nangyari, na, nang marinig ni Elisabet ang pagbati ni Maria, ay lumukso ang sanggol sa kaniyang tiyan; at si Elisabet ay napuspos ng Espiritu Santo: At siya'y sumigaw nang malakas, at nagsabi, Pinagpala ka sa mga babae, at pinagpala ang bunga ng iyong tiyan. At saan nga sa akin ito, na ang ina ng aking Panginoon ay pumarito sa akin? Sapagkat, narito, pagkarinig na pagkarinig ng tinig ng iyong pagbati sa aking mga tainga, ay lumukso sa aking tiyan ang sanggol dahil sa kagalakan. At mapalad siya na sumampalataya: sapagkat magkakaroon ng katuparan ang mga bagay na sinabi sa kaniya mula sa Panginoon. Lucas 1:39-45.

Sa katapusan ng limang buwan, si Elisabeth ay nagsalita kay Maria “nang may malakas na tinig,” na pinupuri ang pananampalataya ni Maria sa mensahe ni Gabriel, na sa mga huling araw ay siyang mensahe ng ikatlong anghel. Ang asawa ni Elisabeth na si Zacarias ay hindi naniwala, ngunit hindi si Maria. Narinig ni Maria ang mensahe ni Gabriel limang buwan pagkatapos ni Zacarias, kaya ang kaniyang pananampalataya sa ikatlong anghel ay minamarkahan bilang dumarating matapos maihayag ang natatagong mensahe ng limang buwan. Ang natatagong mensahe ng limang buwan sa mga huling araw ay ang unang limang buwan ng Apocalipsis 9:5. Si Maria ay kumakatawan sa iglesya ng mga huling araw na tumatanggap sa mensahe ng ikatlong anghel, na kinabibilangan ng isang natatanging pagbubukas ng tatak ng limang buwan bago mismo dumating ang pagsasalita tungkol sa nalalapit na batas ng Linggo na dumarating nang humigit-kumulang apat na buwan pagkaraan.

Sa mga panandang-daan ng pagdalaw ni Maria, ang kilusan ng una at ikalawang anghel, na kinakatawan nina Zacarias at Elisabet, ay nag-uugnay sa kilusan ng ikatlong anghel na kinakatawan nina Maria at Jose. Si Zacarias ay kumakatawan sa isang opisyal mula sa isang iglesyang hindi naniwala sa mensahe ng ikatlong anghel, at si Jose na karpintero ay kumakatawan sa isang kilusang inilalarawan ng gawaing umaasa sa sariling pagtataguyod. Nagtatapos ang Adventismo gaya ng pasimula nito, at ito ay nagsimula bilang isang kilusan, hindi bilang isang organisadong kayarian ng iglesya. Ang kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na kinakatawan nina Jose, Maria, at Cristo, ay mga tuwirang kamag-anak ng kilusang Millerita na

kinakatawan nina Zacarias, Elisabet, at Juan, at ang di-paniniwala ng 1863 ay kinakatawan ni Zacarias. Ang 1863 ay kumakatawan sa di-paniniwala sa mga mensahe ng una at ikalawang anghel, at ang kilusan ng ikatlong anghel ay kumakatawan sa pananampalataya ni Maria.

“Ang mga anghel ay isinugo upang tumulong sa makapangyarihang anghel mula sa langit, at nakarinig ako ng mga tinig na wari’y umaalingawngaw sa lahat ng dako, ‘Magsilabas kayo sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at inalala ng Diyos ang kaniyang mga kasamaan.’ Ang mensaheng ito ay waring isang karagdagan sa ikatlong mensahe, na nakikiisa rito kung paanong ang sigaw sa hatinggabi ay nakisama sa mensahe ng ikalawang anghel noong 1844. Ang kaluwalhatian ng Diyos ay sumasa mga matiisin at naghihintay na mga banal, at buong tapang nilang ibinigay ang huling taimtim na babala, na ipinahahayag ang pagbagsak ng Babilonia at nananawagan sa bayan ng Diyos na magsilabas mula sa kaniya upang sila’y makatakas sa kaniyang kakila-kilabot na kapahamakan.” Early Writings, 277.

Ang pagsasanib ng dalawang mensahe ay kinakatawan ng pagdalaw ni Maria kay Elisabet, at ang sandaling iyon ay dumating nang mahayag ang natatagong limang buwan. Ang sandaling iyon ay kung saan nagsasanib ang dalawang propesiya at sabay na ipinahahayag. Ang isa ay ipinahayag ni Elisabet at ang isa naman ay ni Maria. Ang pagsasanib ng dalawang mensahe ay tumutukoy kung kailan ang sigaw sa hatinggabi ay nakisanib sa mensahe ng ikalawang anghel, at iyon ay naganap sa kasaysayang Millerita sa pulong-kampo sa Exeter.

Pagkatapos na maibigay ni Elisabeth at saka ni Maria ang kanilang mga pahayag, “At si Maria ay tumahang kasama niya ng may tatlong buwan, at nagbalik sa kaniyang sariling bahay.” Lucas 1:56. Ang yugto ng animnapu’t anim na araw mula sa Exeter hanggang Oktubre 22, 1844 ay kinakatawanan ng apat na buwang iyon, na nagtapos sa malapit nang dumating na batas ng Linggo, nang magsalita si Zacarias. Ang apat na buwan ay kumakatawan sa panahon ng pagpapahayag ng mensahe ng sigaw sa hatinggabi, na dumarating pagkatapos ng mensahe ng limang natatagong buwan.

Ang dalawang mensahe sa kasaysayan ng mga Millerite ay ang una at ikalawang anghel, at ang mensahe ng unang anghel ay pinagkalooban ng kapangyarihan sa pamamagitan ng katuparan ng isang propesiya ng panahon na nagsimula sa isang yugto ng limang buwan, na bahagyang nalingid hanggang sampung araw bago ang katuparan nito noong Agosto 11, 1840, gaya ng inilalahad ni Josiah Litch. Ang pagpapalakas sa mensahe ng ikalawang anghel ay ang pagwawasto sa maling hula ng 1843, na naganap sa pulong-kampo sa Exeter, gaya ng inilalahad ni Samuel Snow.

Ang pagpapahayag ng dalawang-bahaging mensahe ng sigaw sa hatinggabi ay inilalarawan bilang isang maikling yugto bago nagsara ang pinto, na sa salaysay ni Noe ay nagbukas ng limang-buwang yugto na nagtapos sa pagkakaupo ng daong sa tuktok ng bundok ng Ararat. Ang yugto ng pagpapahayag ng sigaw sa hatinggabi ay dumarating pagkatapos mabuksan ang pagkakaselyo ng nakatagong limang buwan, na naganap sampung araw bago ang Agosto 11, 1840, at ito rin ay dumating matapos alisin ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa mga pigura na Kaniyang tinakpan sa tsart ng 1843. Ang sampung araw mula Agosto 1 hanggang 11 ay

tumutugma sa animnapu't anim na araw mula Exeter hanggang Oktubre 22, 1844, at tinutukoy ng dalawang-bahaging saksi na ang pagbubukas ng pagkakaselyo ng isang nakatagong limang buwan, kalakip ang pagtutuwid sa maling pagpapahayag na nagbunga ng unang pagkabigo, ay nagaganap kapag sinalubong at binati ni Maria si Elisabet sa ikaanim na buwan.

Sa batas ukol sa Linggo, ang Estados Unidos ay nagsasalita na gaya ng dragon, ang asno ng Islam ay nagsasalita, at ang pangitain ni Habakkuk ay nagsasalita sa pamamagitan ng bibig nina Jeremias, Zacarias, at Ezekiel. Sa batas ukol sa Linggo si Ezekiel ay isang tanda, kaya't kumakatawan sa watawat na itinatayo sa batas ukol sa Linggo. Dalawa sa siyam na pagbanggit ng salitang "tanda" sa Ezekiel ay tumutukoy sa mga "Sabbath" bilang tanda ng pagpapabanal na kumakatawan sa pagsaanib ng Pagka-Diyos at ng sangkatauhan.

Ngunit kumilos ako alang-alang sa aking pangalan, upang iyon ay huwag malapastangan sa harap ng mga bansa, na doo'y kinaroroonan nila, na sa paningin ng mga yaon ay ipinakilala ko ang aking sarili sa kanila, nang ilabas ko sila mula sa lupain ng Egipto. Kaya't pinalabas ko sila mula sa lupain ng Egipto at dinala ko sila sa ilang. At ibinigay ko sa kanila ang aking mga palatuntunan, at ipinakita ko sa kanila ang aking mga kahatulan, na kung isagawa ng tao ay mabubuhay nga siya sa pamamagitan ng mga iyon.

Bukod dito ay ibinigay ko rin sa kanila ang aking mga Sabbath, upang maging tanda sa pagitan ko at nila, upang kanilang makilala na ako ang Panginoon na nagpapabanal sa kanila. Ngunit ang sambahayan ni Israel ay naghimagsik laban sa akin sa ilang: hindi sila lumakad sa aking mga palatuntunan, at kanilang hinamak ang aking mga kahatulan, na kung isagawa ng tao ay mabubuhay siya sa mga iyon; at ang aking mga Sabbath ay kanilang lubhang nilapastangan: kaya sinabi ko, Ibubuhos ko ang aking poot sa kanila sa ilang, upang lipulin sila. Ngunit ako'y kumilos alang-alang sa aking pangalan, upang ito'y huwag malapastangan sa harap ng mga bansa, na sa kanilang paningin ay inilabas ko sila. Gayon man ay itinaas ko rin ang aking kamay sa kanila sa ilang, na hindi ko sila dadalhin sa lupain na ibinigay ko sa kanila, na inaagusan ng gatas at pulot, na siyang kaluwalhatian ng lahat ng mga lupain; sapagkat kanilang hinamak ang aking mga kahatulan, at hindi lumakad sa aking mga palatuntunan, kundi nilapastangan ang aking mga Sabbath: sapagkat ang kanilang puso ay sumunod sa kanilang mga diyus-diyosan. Gayon ma'y pinagpaumanhinan sila ng aking mata upang huwag ko silang lipulin, ni hindi ko sila nilipol nang lubusan sa ilang. Ngunit sinabi ko sa kanilang mga anak sa ilang, Huwag kayong lumakad sa mga palatuntunan ng inyong mga magulang, ni sundin ang kanilang mga kahatulan, ni dungisan man ang inyong sarili sa pamamagitan ng kanilang mga diyus-diyosan: Ako ang Panginoon ninyong Diyos; lumakad kayo sa aking mga palatuntunan, at ingatan ninyo ang aking mga kahatulan, at gawin ninyo ang mga iyon; At pakabanalin ninyo ang aking mga Sabbath; at ang mga iyon ay magiging tanda sa pagitan ko at ninyo, upang inyong makilala na ako ang Panginoon ninyong Diyos. Ezekiel 20:9-20.

Si Ezekiel ay kumakatawan sa watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at ang tanda ng Pagka-Diyos na kaisa ng pagkatao ay ang mga "sabbath" ng Panginoon. Si Ezekiel ang tanda sa pasimula ng pagkubkob at siya ang tanda sa pagkawasak ng Jerusalem, kapag siya ay itinataas bilang isang watawat. Sa pasimula ng pagkubkob, yaong mga tumatangging makakita at makarinig, na nilalapastangan ang Kaniyang mga "sabbath," ay isa ring tanda.

Nang magkagayo’y nagsiparoon sa akin ang ilan sa matatanda ng Israel, at naupo sa harap ko. At ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, ang mga lalaking ito ay naglagay ng kanilang mga diyus-diyosan sa kanilang puso, at inilagay ang katitisan ng kanilang kasamaan sa harap ng kanilang mukha: dapat ba akong pasanggunian man lamang nila? Kaya’t magsalita ka sa kanila, at sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios; Bawat tao sa sambahayan ng Israel na naglalagay ng kaniyang mga diyus-diyosan sa kaniyang puso, at inilagay ang katitisan ng kaniyang kasamaan sa harap ng kaniyang mukha, at lumalapit sa propeta; akong Panginoon ay sasagot sa kaniya na lumalapit ayon sa karamihan ng kaniyang mga diyus-diyosan; Upang aking hulihin ang sambahayan ng Israel sa kanilang sariling puso, sapagka’t silang lahat ay nangahiwalay sa akin sa pamamagitan ng kanilang mga diyus-diyosan.

Kaya nga sabihin mo sa sambahayan ng Israel, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios: Magsisi kayo, at humiwalay kayo sa inyong mga diyus-diyosan; at ilayo ninyo ang inyong mga mukha sa lahat ninyong mga kasuklamsuklam. Sapagka’t bawat isa sa sambahayan ng Israel, o sa taga-ibang bayang nakikipamayan sa Israel, na humihiwalay sa akin, at itinataas ang kaniyang mga diyus-diyosan sa kaniyang puso, at inilagay ang katitisan ng kaniyang kasamaan sa harap ng kaniyang mukha, at lumalapit sa isang propeta upang sumangguni sa kaniya tungkol sa akin; akong Panginoon ay sasagot sa kaniya sa pamamagitan ng aking sarili: At ihaharap ko ang aking mukha laban sa taong yaon, at gagawin ko siyang tanda at kawikaan, at ihihiwalay ko siya mula sa gitna ng aking bayan; at inyong malalaman na ako ang Panginoon. At kung ang propeta ay madaya kapag siya’y nagsalita ng isang bagay, akong Panginoon ang dumaya sa propetang yaon, at iuunat ko ang aking kamay laban sa kaniya, at lilipulin ko siya mula sa gitna ng aking bayang Israel. At kanilang dadalhin ang kaparusahan ng kanilang kasamaan: ang kaparusahan ng propeta ay magiging gaya ng kaparusahan niyaong sumasangguni sa kaniya; Upang ang sambahayan ng Israel ay huwag nang maligaw pa mula sa akin, ni madungisan pa man sa lahat nilang mga pagsalangsang; kundi upang sila’y maging aking bayan, at ako’y maging kanilang Dios, sabi ng Panginoong Dios. Ezekiel 14:1–11.

Sa Nashville, yaong mga nasa loob ng iglesiang Laodiceang Seventh-day Adventist na hindi naniwala gaya ni Zacarias; na “nagtaglay ng paninindigang hindi na natin kailangang umasa sa mga himala at sa hayag na pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga nagdaang araw,” gaya ng inilalarawan ng 1840 hanggang 1844, ay haharapin ng mga nasa labas ng Adventismo tungkol sa kung bakit sila nabigong magbigay ng babala. Sila ang nagiging “tanda” ng huwad na mensahe ng kapayapaan at katiwasayan, na tumatatak sa paghihiwalay ng marurunong at ng mga mangmang gaya ng inilalarawan ng dalawang magkatunggaling tolda sa pulong-kampo sa Exeter. Taglay nila ang isang “tanda” ng idolatriya at paghihimagsik, samantalang si Ezekiel ang nagdadala ng tunay na mensahe ng propetikong babala. Sa katapusan ng pagkubkob, kapag ang Jerusalem ay winasak, na sumasagisag sa batas ukol sa Linggo, ang tanda ng paghihimagsik ay ang tatak ng hayop at ang tanda ng pagsunod ay ang tatak ng Diyos.

Ganap nang nagsara ang panahon ng pagsubok para sa Adventismo sa batas ng Linggo, at may isang tanda ng mga matuwid at ng mga balakyot na doon ay namarkahan. Ang pagsasara ng panahon ng pagsubok sa nalalapit na batas ng Linggo ay nagsisilbing anino ng pagsasara ng

panahon ng pagsubok kapag tumindig si Michael, at doon ang tanda ng kamatayan ng mga karamihan ay inilalarawan sa pamamagitan nina Gog at Magog.

At ang mga nagdaraan sa lupain, kapag may sinumang makakita ng buto ng tao, ay magtatayo siya ng isang tanda sa tabi niyon, hanggang sa mailibing iyon ng mga tagapaglibing sa libis ng Hamongog. At gayon din ang pangalan ng lunsod ay Hamonah. Sa gayon ay lilinisin nila ang lupain. Ezekiel 39:15, 16.

Ang tanda ng tipan ay ipinakikilala sa ikatatlumpu't pitong kabanata ng Ezekiel kung saan ang libis ng mga tuyong buto ay binubuhay at ang dalawang patpat ay pinagdurugtong. Ang mga buto ay binubuhay sa pamamagitan ng isang mensahe ng Islam, na kinakatawan bilang ang apat na hangin, sa gayon ay tumutukoy sa Agosto 11, 1840. Ang dalawang patpat ay pinagbubuklod upang maging isa, sa gayon ay kumakatawan sa pagkakaugnay ng mensahe ng ikalawang anghel sa mensahe ng sigaw sa hatinggabi. Ang mga buto ay ang pagpapalakas ng unang anghel at ang dalawang patpat ay ang pagpapalakas ng ikalawang anghel. Pagkaraan nito, ang bayan ng Diyos ang Kaniyang piniling bayan ng tipan sa mga huling araw, na kinakatawan ni Juan, bilang isang daan at apatnapu't apat na libo.

Bukod dito ay makikipagtipan ako sa kanila ng tipan ng kapayapaan; magiging isang walang hanggang tipan ito sa kanila: at ilalagay ko sila, at pararamihin ko sila, at ilalagay ko ang aking santuwaryo sa gitna nila magpakailanman. Ang aking tabernakulo naman ay sasa kanila: oo, ako ang magiging kanilang Diyos, at sila ang magiging aking bayan. At malalaman ng mga bansa na akong Panginoon ang nagpapabanal sa Israel, kapag ang aking santuwaryo ay nasa gitna nila magpakailanman. Ezekiel 37:26–28.

Ang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao ay inilalarawan sa iba't ibang paraan sa loob ng Salita ng Diyos, at ang isang paglalarawan nito ay kapag ang “muog ng kaluluwa” na nasa loob ng mas mataas na kalikasan ng tao ay nakakabit sa muog ng santuwaryo ng Diyos. Kapag ang makalangit na silid ng trono na kumakatawan sa muog ng Diyos ay napag-uugnay sa muog ng mas mataas na kalikasan ng tao, ang bayan ng Diyos ay “pinababanal” at Siya ay nananahan “sa gitna nila magpakailanman.”

Pagkatapos ng kabanata tatlumpu't pito, inilalahad ni Ezekiel ang mga kabanata tatlumpu't walo at tatlumpu't siyam, kung saan tinutukoy niya sina Gog at Magog bilang mga sagisag ng pagsasama-sama ng sangkatauhan na nasa labas ng hinirang na bayang tipan ng Diyos. Sa kabanata apatnapu, ang bayang tipan ng kabanata tatlumpu't pito ay inilalarawan bilang isang templo na pumupuno sa buong lupa. Ang mga kabanata tatlumpu't walo hanggang apatnapu ay kumakatawan sa pagbangon ng bayang tipan ng Diyos sa mga huling araw, gaya ng isinasagisag ng mga bilang na 38 at 40.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.